

OKRUTNICA (5) *sb f*

o oraz a jasne.

sg N okrutnica (1). ◇ D okrutnicy (2). ◇ I okrutnicą (1). ◇ V okrutnico (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Kobieta zła, okrutna, bez litości (5) : GórnDworz O4; A Oćiec śmutny widząc martwe ciało syna swego/ z wielkim płaczem na S: Iagniezkę wołał: Okrutnico/ czemuś mi syna vmorzył? SkarŻyw 69; gdy ono rozładziała dwie niewieście, czyieby której dziecko było, bārzo tego mārde dołzedł, że wołał ono dziecko przyładzić miłosierny mārce, niżeli ony okrutnicy SarnStat 1262.

Przen: O śmierci (2) : A kto śie kedy wymknął to środze [diabli] łapali/ A oney okrutnicy za więźnie dawali. Ktora na którą śtronę gdy machnęła kołą/ Toś vźrzał iako śnopie na kupę ie niołą. RejWiz 83, 86v.

LWil